

אהרן אנויר : תנוונות כחדר־הניתוח

א

מהר, דוקטור, צריף לעזור במספר 7.
כבר שעה וחצי מנסים להוציא ממנה את העבר.

ב

עם שולו אני נכנס לחדר־הניתוח מספר 7.
שולו זה: מפלי־בשר גמלונים, מצח גבח
מתנצץ ברסיסי־זיעה. מזכיר איזה פיל אתלטי,
פבד־זריז, סבלני, אך גם כומס
תעצומות חרון בלום בחדק נושף־קולטני.
נמרץ הוא פוסע, בחלוק ירק דהוי־כבוסיס
וכמתה תואמת לפדחתו. בסבר עסקני תכליתי, אם גם לא
של מי אשר יגיס בכמו אלה את לבו. הוא לא. ואני
אחריו, מדי כמדיו, מתחזה כאיש־סגל, מסתגן
נכרי וסקרן במחזות הכאב של עסות־אדם מחטאות,
מרדמות, שותתות. במחזות האלימות הרפואית
המושיעה, המלמדה.

ג

גבשושי־אברים בוצצים מן הפות הפעור...
משוך, שולו! משוך בגור! הוצא אותו חיים!
הוציאהו לחיים... היתה לו הפסקת־נשימה של כמה

שְׁנִיּוֹת. לַתֵּת לוֹ הַגְּשֵׁמָה, עֲסוּי־חֻוּהוּ!... הַיּוֹלֵדֶת,
 צְהַכְּהֵבָה וְחֹרֶת, אֵינָה יוֹדַעַת כָּאֵב. אֵינָה יוֹדַעַת
 מֵאוֹמָה. מְחִיכֶת מֵעַמְּקֵיו שֶׁל אֲנִי־יִרְכִים מְרַדֵּם
 וְקֹהוּי... הַחַיִּים הֵנָּה זֶה יֵצְאוּ מִמֶּנָּה, אֵף גּוֹתְרוּ
 בָּה עוֹד חַיִּים. גַּם שְׁלֵה קְרוּיִים חַיִּים, לֹא כֵּן?...
 חִיֵּיךְ מְרוֹקֵן. מְרוֹקֵן עַד תֵּם. רְפוּי מְכַל רְפוּי.
 אֵף גַּם שְׁפוּי. יֵס, סִיר!... מְחִיכֶת בְּאֶשֶׁר־שְׁרִידָה רֵאשׁוֹנִי,
 בְּהֵמִי, חִתִּי. מֵעַמֶּק פֶּרְקֵן מְעֶרְטֵל, חֹתִי.
 לֹא שְׁפֹתִים פְּשׁוּקוֹת מְחִיכוֹת בָּה. לֹא פֶה פְּצוּי.
 עֲרוֹתָה הַפְּשׁוּקָה מְחִיכֶת. תּוֹדָה רַבָּה, דּוֹקְטוֹר־
 הִיא לוֹאֶטֶת כְּמוֹ מִבֵּית־סֵתְרִיָּה הָאֶפֶל, אֲשֶׁר עֲתָה־זֶה
 גַּח עוֹלָם חֲדָשׁ מִמֶּנּוּ... "אוּ. קִי, גִּנִּי, מִפְּטִיר
 שׁוֹלוּ, "אַתְּ בְּסֹדֵר עֲכָשׁוּ. אֲתֵם שְׁנֵיכֶם בְּסֹדֵר־.

ד

לְחֻלּוֹחִית־הַכֶּרֶה מִפְּצִיעָה בּוֹזְגִיּוֹת־עֵינֶיהָ שֶׁל גִּנִּי.
 בְּסֻמוֹךְ בּוֹקְעִים צְוִיצִי־בְּכוֹרָה מֵאוֹתוֹ מְטֹאֹרִיט שֶׁל בָּשָׂר
 וְעֶצְבִּים. "בּוֹא אֲרָאָה לְךָ מִשְׁהוֹ אַחֲר־י, זוֹרֵק אֵלַי שׁוֹלוּ,
 וְאֲנִי יוֹצֵאִים מִחֲדָר־הַנְּתוּחַ מְסַפֵּר 7 בְּבֵית־הַחֹלִים הַגְּדוֹל.
 בּוֹשִׁינְטוֹן, דִּי. סִי, אֶרֶה־ב, אֲמֶרִיקָה, עוֹלָם, תְּבַל.